

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1997/2024
03.09.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића, Драгане Миросављевић, Мирјане Андријашевић и Весне Субић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Марија Јоксовић, адвокат из ..., против туженог ПД „Војводина“ д.о.о. Ново Милошево, из Новог Милошева, чији је пуномоћник Немања Алексић, адвокат из ..., ради утврђења, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против решења Вишег суда у Сомбору Гж1 25/24 од 29.02.2024. године, у седници одржаној 03.09.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца, изјављеној против решења Вишег суда у Сомбору Гж1 25/24 од 29.02.2024. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца, изјављена против решења Вишег суда у Сомбору Гж1 25/24 од 29.02.2024. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врбасу, Судска јединица у Кули П1 108/2023 од 05.12.2023. године, ставом првим изреке, усвојен је прецизирани тужбени захтев тужиоца и утврђено да је апсолутно ништава и без правног дејства одредба под тачком II подтачке д. и тачке III Уговора о вансудском поравнању од 28.12.2006. године, под насловним бројем .. закљученог између тужиоца и правног претходника туженог АД „Буро Стругар“ из Куле. Ставом другим изреке, тужени је обавезан да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 129.600,00 динара, са законском затезном каматом од извршности одлуке па до исплате. Ставом трећим изреке, тужилац је ослобођен обавезе плаћања судских такси.

Виши суд у Сомбору је, решењем Гж1 25/24 од 29.02.2024. године, ставом првим изреке, жалбу туженог делимично усвојио а делимично одбио, па је решење о трошковима поступка садржано у пресуди Основног суда у Врбасу, Судска јединица у Кули П1 108/2023 од 05.12.2023. године, преиначено тако што је захтев тужиоца за

накнаду трошкова поступка преко износа од 48.600,00 динара, до досуђеног износа од 129.600,00 динара, са разликом припадајуће законске затезне камате одбијен, док је у преосталом, побијаном непреиначеном делу, оспорена одлука потврђена. Ставом другим изреке, тужилац је обавезан да туженом исплати на име трошкова другостепеног поступка износ од 26.740,00 динара.

Против решења другостепеног суда, тужилац је изјавио благовремену ревизију, због погрешне примене материјалног права, позивајући се на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Тужени је доставио одговор на ревизију тужиоца, захтевајући накнаду трошкова ревизијског поступка.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 18/20), у вези члана 92. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, бр. 10/23), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). На основу одредбе члана 420. став 6. истог закона, у поступку поводом ревизије против решења сходно се примењују одредбе овог закона о ревизији против пресуде.

По оцени Врховног суда, у конкретном случају није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе као ни ново тумачење права, па нису испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији тужиоца прописани одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

Предмет тражене правне заштите је одлука о трошковима парничног поступка коју суд доноси на основу успеха парничних странака и предузетих радњи у поступку у сваком конкретном предмету, па с тим у вези нема услова за уједначавање судске праксе.

На основу одредбе члана 404. став 2. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Врховни суд је испитао дозвољеност ревизије на основу одредбе члана 410. став 2. у вези члана 420. став 6. Закона о парничном поступку и утврдио да је ревизија недозвољена.

Одредбом члана 28. Закона о парничном поступку, прописано је да ако је за утврђење стварне надлежности, права на изјављивање ревизије и у другим случајевима прописаним у том закону, меродавна вредност предмета спора, као вредност предмета спора узима се само вредност главног захтева (став 1.), док се камата, уговорна казна и остала споредна тражења, као и трошкови поступка не узимају у обзир ако не чине главни захтев (став 2.).

Имајући у виду да ревидент ревизијом побија одлуку о трошковима поступка која не представља решење против кога се ревизија може да изјави, у смислу одредбе члана 420. Закона о парничном поступку, то ревизија изјављена против ове врсте одлуке није дозвољена. Преиначење одлуке о трошковима поступка ревизију не чини дозвољеном ни према одредби члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, јер је преиначена одлука о трошковима а не о главном захтеву странке.

На основу одредбе члана 413. у вези члана 420. став 6. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Трошкови ревизијског поступка на име ангажовања пуномоћника, адвоката за састав ревизије и за судске таксе, туженом нису били потребни у смислу одредбе члана 154. Закона о парничном поступку.

На основу одредбе члана 165. став 1. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у ставу трећем изреке.

**Председник већа – судија
Гордана Комненић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић